

gutsid sõimosõnnu, mes wahhi-soldani nalja perraast ja ajawilmisses talle olliwa oppetanu, ni kui nõri perra lobbisi. Ni wõisse sis mõnni, lossi howi sisse miñnen, temmasti omma parrajat awwonimme was-tawõtta, kui kaarna hõigas: „Sinna petja, sinna warras, sinna riisja, sinna nulgja! — ehk: sinna prasja, sinna jodik, sinna reoto! ehk mõnda muud sõimo, mes talle sündi.

Meljakünnne aasta eest ellsi Saksa-maal ütten suren küllan, olgo tål nimmi Kreel, ûts palbeer ehk habbeneajaja, ke fa hambid kak, werd ja kuppe tasf, nink innemiste ja ellajide man mõnda wâljast-la sislestipiddist wifka árraparrand wai fa kurjembas jeggi nink seperraast tohtris kutsuti. Sel olli ûts koddunkaswatedu râstas, fellele oppipois mitto sõnna olli páhâ oppetanu, muide seast neid: „Minna olle Kreli tohtri kaswand Hans; — ma olle kiketargemb Hansikenne; — ma mõista häste rákida; — Hels, fatta lauda; — andke Hansile súrowa? — Nink Hans olli essi hendast mitto sõnna opnu, mes ta saggede olli kuulnu. Tohter üttel saggede oppipoisile: „Sinna sökke, kae om ~~me~~!“ — nink haigile: „Kannata, kannata!“ — Essi hennele üttel temma perramõttelen wâga saggede: „Misamma ja seperraast nida.“ — Nink kui tål johto omma tohteramisse man middage halwaste minnewat: „Nüüd olleme kimbun.“ — Ne ja tohtri mu harrinu sõnna olliwa Hansil aigapitte wâga selgeste árraoppitu, ni et lust olli tedda kuulda. Kik küllarahwas teisiva temma nink fönneliwa temmasti, kuis temma mitto-kõrd neide küssimiste pale olli ántsal wisil kostnu, ehk kui rahwas jutto aijewa, ommist sõnnust mõnda ni parrajalt waijele heitnu, õtskui olles temma neide juttu mõistnu.

Ütskõrd súggisel, kui râstas Hans jo pool-kolmat ajastaiga wanna olli, árralõdigatu siwa talle

wastfest olliwa kaswanu nink akken wassal ja ilm wâga illus olli, ent mitma zirgo hâle wâljast olliwa kuulda, sis möttel Hans henne man: „ma olle nüüd jo kûl opnu, et ma ilman wõi eddesi sada.“ — Möttelt ja tett! Rutto lennas temma afnast wâlja. Urra olli temma, nink ajsanda hõigati tâsse „Hans! Hansikenne!“ perra. Pea sai temma nurme pâäl mitma wellega kokko. — Ei ennege inimeste Sean olle tarku ja rummalid nink ettekaejid ja fergemelelissi, enge fa eggautte ellajide suggu Sean om neid seggi, ke omma ossa mõistust weidi ehk paljo piddawa ja náutwa. Râstil, kui nemma súggisel surin parwin koon omma, om ainult innemiste kawwalust pessata, ke neile wõrka pannewa nink neid hulgan finni wõtwa, tapwa nink hennele kûtsawa ehk neid tappetuid müwa. Et zirka ja wâikessi linda Saksa-maal súggisel mítmal wisil wõrkaga pûtas ja hulgakaupa finnitabbatas, kikeennambaste lõkessi nink râstid: sedda wõiwa meije luggeja usku; meije essi olleme sáraste pûke man ütten olnu. — Meije Hans es tija sedda weel mitte, nink tuhha-da neist es panne neid wõrka tâhhele. Kui Hans ütte sure parwe râstid näggi lendawat, sis üttel temma n e i d e wasta, kellega temma koon olli, ei joht saksa-keli enge omma lomolikko râsta-keli: „Milles meije neide perra ei lä? Næet ja kule, kuis röödmaste nemma lendawa ja hölli teggewa. Nüüd laskwa nemma mõtsa weerde maha. Sâäl om wist midda hâad sada. Lakkem neide perra!“ — Koste ûts: „Urra mingo! Ne waise es kae henne ette, — ommawa jo wõrko petteku, — mötlewa sâäl ifkes maggusid marjakessi ja seemnid sawat súrowa; ent pea sawa nemma omma himmo leinama ja omma sõame lusti hukkaminnekiga masma. Ne sökke ei nää fa nüüd weel neid wõrka.“ — Hans es kule; fest et temma wõrgast weel middage es tija;